

měl podle soudní výpovědi se skončiti. Pronajímateli nelze odepřítí ochranu pro případ, že nájemník po obdržené výpovědi porušuje nájemní smlouvu způsobem opravňujícím pronajímatele ke zrušení nájemního poměru bez předcházející výpovědi podle § 1118 obč. zák. Vede k tomu také úvaha, že by výpovědní lhůta mohla býti smluvena delší než zvláštními předpisy stanovená a že by pak pronajímatel po dané výpovědi nebyl chráněn proti újmám, pro které zákon dovoluje předčasné zrušení smlouvy. Žaloba o vyklizení, o niž jde, byla podána dne 10. října 1935, tedy v době, ve které sice zmíněná soudní výpověď byla pravoplatná, kdy však žalobci exekučního titulu takto nabytého proti žalované nemohli ještě použítí, protože doba vyklizení a předání nájemního předmětu ještě neuplynula. Neplatila-li žalovaná po výpovědi žalobcům za dva měsíční termíny činži, byli tito oprávněni domáhati se žalobou podle § 1118 obč. z. zrušení nájemní smlouvy již vypověděné před termínem ve výpovědi stanoveném. Prvý soud rozhodl o této žalobě rozsudkem ze dne 31. října 1935. Odvolací soud měl arciť, když odvolání nevyhověl a změnou rozsudku prvního soudu prohlásil nájemní smlouvu za zrušenu, při určení lhůty k vyklizení bytu přihlížeti k tomu, že v době vynesení jeho rozsudku (dne 2. ledna 1936) nájemní smlouva byla již předcházející výpovědí s účinností ode dne 1. ledna 1936 zrušena a měl proto v rozsudku vysloviti, že žalovaná má najatý byt ode vzdati ihned (§§ 573 I a 574 c. ř. s.); důvodem k zamítnutí žaloby, jak míní dovolatelka, to nebylo, neboť nárok na vyklizení příslušel žalobcům již v době podání žaloby, takže její opodstatněnost bylo posuzovati podle této doby; § 406 c. ř. s. tu nemá místa (viz rozh. č. 116 Sb. n. s.). Určil-li odvolací soud, nedbaje předpisu § 573 odst. 1 c. ř. s., žalované vyklizovací lhůtu 14denní, bylo to v její prospěch a není tím nikterak zkrácena.

Čís. 15098.

Paragraf 365 obč. zákona. Vyvlastnění pozemků nebo budov podle §§ 23, 24 stavebního řádu moravského.

Předpisy vládního nařízení čis. 100/33 Sb. z. a n. týkají se jen odhadu nemovitostí v řízení exekucním.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1936, R II 86/36.)

Na návrh města Z. stanovil první soud náhradu za vyvlastněný dům a za vyklizení vyvlastněného domu. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu navrhovatelčinu ani odpůrců.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak bylo vyloženo v rozh. 8919 Sb. n. s. má stavební řád pro Čechy z 8. ledna 1889 č. 5 z. z. čes., pokud připouští vyvlastnění, na myslí odškodnění, na něž má vlastník nárok podle § 365 obč. z. a podle § 4 zák.

z 18. února 1878 č. 30 ř. z., tudíž náhradu za všechny majetkové újmy z vyvlastnění vzniklé, k nimž náleží i náklady, spojené s vyklizením vyvlastněného domu a náhrada za stížení provozování obchodu následkem vyvlastnění. Totéž platí i o náhradě v případě vyvlastnění pozemků nebo budov podle §§ 23, 24 stavebního řádu moravského (zák. z 16. června 1894 č. 64 z. z., doplněného zákonem ze dne 16. června 1914 č. 44 z. z.), neboť tento má o tom v § 25 ustanovení naprosto stejná. Oba nižší soudy přihlížely tudíž k ustanovení § 365 obč. zákona právem. Není tu tedy vytýkané nezákonnosti a netřeba ani řešiti otázku, zda k použití § 365 obč. z. dospěl rekursní soud správným výkladem jím citovaného dekretu dvorské kanceláře ze dne 2. května 1818 (č. 104 svazu 40 Kropatschkovy sbírky zákonů), pokud se týče otázku, zda citovaný dekret dosud platí čini nic. Není tu proto v tomto směru vytýkané zmatečnosti a zřejmého rozporu se spisy. Pokud stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí č. 9908 Sb. n. s., jest uvést, že v pozdějším, dosud neuveřejněném rozhodnutí R I 755/35 opustil nejvyšší soud názor, projevový v onom rozhodnutí a přidržel se zásad, vyslovených v rozhodnutí již uvedeném č. 8919 Sb. n. s. Vládní nařízení č. 100/33 Sb. z. a n. obsahuje jen předpisy o odhadu nemovitostí v řízení exekučním, takže není nezákonné, pakliže znalci nepostupovali podle předpisů tohoto nařízení, a stačí, že postupem, obdobným postupu popsanému v odhadním řádu, spolehlivě vyšetřili základy pro určení odškodnění. Námitku, že znalci neznají místní poměry, či jinými slovy, že byli nezpůsobilí k podání posudku, měla stěžovatelka uplatniti na začátku vyšetřování (srov. § 24 zák. č. 30/78 ř. z. a rozh. č. 7231 Sb. n. s.). Když tak neučinila, nemůže to namítati teprve v dovolacím rekursu, ježto výtku tu nelze podřaditi pod žádný z dovolacích důvodů § 46 (2) zák. č. 100/31 Sb. z. a n. Další námitku, že výše odškodnění, nižšími soudy souhlasně stanovená, jest nepřiměřená, nelze rovněž podřaditi pod žádný z těchto rekursních důvodů, nýbrž jde jen o volné uvážení nižších soudů, pokud se týče právní posouzení a nikoliv o nezákonnost (čl. V zák. z 11. prosince 1934 č. 251 Sb. z. a n.).

Čís. 15099.

Keď právny úkon, uzavrený menom nezletilca, vykonaný bol predom, ktorého nadobudol účinnosť nový odporovací poriadok (zák. č. 64/1931 III Sb. z. a n.), treba otázku: pokiaľ možno úkonu tomu odporovať, posudzovať podľa právnych pravidiel, platných pred novým odporovacím poriadkom, i keď poručenský súd schválil menom nezletilca právny úkon teprv za účinnosti nového odporovacieho poriadku.

(Rozh. z 2. apríla 1936, Rv IV 482/35.)

Mária P. bola odsúdená zaplatiť žalujúcej firme nedoplatok kúpnej ceny za auto. Za súdneho pokračovania — smluvou z 29. júla 1931 — previedla svoje nehnuteľnosti na svoje tri deti, z ktorých boli dve nezletilé. Keď exekúcia, proti nej žalujúcou firmou vedená, bola pre nedo-